

πομάξη τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της βλέποντα δάκρυα.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Στεφάννα... τί ἔχετε;

— Ὑποφέρω πολὺ... καὶ φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἀποθάνω.

— Θὰ ἀποθάνετε!... ἀνέκραξεν ἡ Στεφάννα ἔντρομος... καὶ διατί;

— Ἄν ἔβλεπες τί ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου, θὰ μὲ ἠρώτας μᾶλλον πῶς σκέπτομαι νὰ ζήσω.

— Μὰ, τί ἔτρεξε;

— Ἔως σήμερον εἶχον μικρὰν ἐλπίδα...

— Καὶ τώρα;

— Καμμίαν πλέον.

— Καὶ πῶς;

— Χθὲς ἐπῆγα ἔφιππος εἰς τὸ Βεζαί, καὶ εἰς τὴν θύραν τοῦ Δημαρχείου εἶδα...

— Τί;

— Τοιχοκολλημένα τὰ ὀνόματά τους... Τώρα, τίποτε δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τοὺς γάμους των... ἐκτὸς ἂν ἐκείνη ἀποθάνῃ καὶ ἐπειδὴ τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ... θὰ ἀποθάνω ἐγώ... διότι ὑποφέρω πολὺ... παρὰ πολὺ... ὅτε ἐπέστρεφον, τὸν εἶδον... καὶ ἔφυγε... Στεφάννα... ἔφυγεν... τοῦ προζενῶ τρόμον... καὶ ὁμως δὲν εἶμαι ἄσχημη... ἔ;

— Μάλιστα πολὺ εὐμορφη... ἀνέκραξεν ἡ Στεφάννα...

— Ὅσον καὶ ἡ Μαγδαληνή;

— Ἐκατὸν φοαῖς εὐμορφότερη.

— Αὐτὸς δὲν τὸ φρονεῖ... Τὴν ἀγαπᾷ... Ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ ἐμέ;... Καὶ ἐγὼ εἶμαι νέα, εὐμορφη καὶ πλουσία!... Μήπως διότι ἐκείνη εἶναι θυγάτηρ εὐγενοῦς καὶ ἐγὼ ἐνὸς δασοφύλακος;... Καὶ καμμία ἐλπίς πλέον!... Πρέπει νὰ κύψω τὴν κεφαλὴν... ἔ! Στεφάννα... Στεφάννα... ἂν εἴξευρες πόσον τὴν μισῶ τὴν Μαγδαληνὴν ἐκείνην, ἡ ὁποία μοῦ κλέπτει τὴν εὐτυχίαν μου... πόσον ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἰδῶ νὰ ὑποφέρῃ!... καὶ ὁμως θὰ εἶναι εὐτυχής... καὶ ὑπερήφανος... καὶ ἐγὼ θὰ κλαίω... ἂν μοῦ ἀπομείνουν δάκρυα... Καὶ κανεὶς δὲν θὰ μὲ βοηθῇ!... Δὲν θὰ ὑπάρχῃ κανεὶς νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς τοὺς γάμους; Ἐπρωτιμοῦσα νὰ ἰδῶ τὸν Λουκιανὸν νεκρὸν, καὶ ὅχι νυμφευμένον... Ἀ! ἂν ἤμην ἄνδρας!... ἂν μεθὰ εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅπου σκοτώνουν διὰ χρήματα... θὰ ἔδινα ὅλην μου τὴν περιουσίαν διὰ νὰ σκοτώσουν τὴν γυναῖκα ἐκείνην...

Ἡ Στεφάννα ἐνηγκαλίσθη τὴν δέσποινάν της ἔντρομος καὶ ὠρνούσα τὴν καθικέτευε νὰ ἡσυχάζῃ.

Ἡ δέσποινα Καλλιῶν ἐφάνη συνελθοῦσα καὶ εἶπεν:

— Ἐμπρός, Στεφάννα... εἶναι ἀργά... ἔκδυέ με, κόρη μου... ἀλλὰ, μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα τὸν Νικόλα ἐδῶ;

— Ναί... ἐδῶ εἶναι.

— Μοῦ φαίνεται καλὸς νέος.

— Ὡ!... κυρία... καρδιά χρυσάφι...

— Τρέχει τίποτε μεταξύ σας;

— Λέγει πῶς τοῦ ἀρέσω, εἶπεν ἡ Στεφάννα ἐρυθρίασασα.

— Θέλει νὰ σὲ πάρῃ;

— Τὸ πιστεύω.

— Καὶ σύ;

— Δὲν λέγω ὅχι... μὰ...

— Πιστεύω ὅτι καὶ ἔχει.

— Τὸ ἐμπόριόν του δὲν πᾶει κακὰ!

— Καὶ σύ, Στεφάννα, ὅταν θὰ πανδρεύῃς θὰ ἔχεις καλὴ προῖκα ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου;

— Ἔτσι κ' ἔτσι.

— Πόσα;

— Χίλια σκουῖδα.

— Εἶναι λίγα.

— Δι' αὐτοὺς εἶναι πολλὰ.

— Τότε, ἐγὼ τὰ διπλασιάζω... Ὑπανδρεύσου μὲ τὸν Νικόλα ὅταν θέλῃς.

Ἡ Στεφάννα νύχαρίστησε θερμῶς τὴν κυρίαν της... εἶτα εἶπεν:

— Κυρία... καὶ ἂν πανδρευθῶ τὸν Νικόλα, δὲν θὰ φύγω ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν σας;

— Ὅχι κόρη μου... Διατί μὲ ἐρωτᾷς;

— Διότι σὰς ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ ὅσον ἀγαπῶ τὸν Νικόλα, καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ ἐκλέξω, ὁ καὶ μένος νέος θὰ ἔμενε στὰ κρύα...

Ἡ Ἰωάννα συγκινηθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τούτων τῆς Στεφάννας, ἡσπᾶσθη αὐτὴν ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ εἶπεν αὐτῇ ὅτι ἡδύνατο ν' ἀποσυρθῇ.

— Καλὴν νύκτα, δέσποινίς μου... εἶπεν ἡ Ἰωάννα. Καὶ ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ἰταλικὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Γ'

Ἐγκαταλείψεις.

Δύο ἡμέραι παρήλθον καὶ ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐφάνη. Ἡ Μαρία εἰσέτι ἐπλανᾶτο ὑπὸ ἐλπίδων ὥς ὃς ὁ Ἑρρίκος περιέμενε καταλληλοτέραν περίστασιν, ὅπως παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἀδελφόν της ὥς ὃς ἡσθένησε καὶ οὕτω διὰ τῶν σκέψεων τούτων προσεπάθει νὰ μετριάσῃ τὸν φρικῶδη πόνον, ὅστις τὴν κατεβασάνειεν. Ἀλλὰ μὴν ὀλόκληρος παρήλθε καὶ οὐδὲν περὶ Ἑρρίκου ἔμαθε. Πολλὰκις περιῆλθε τὴν ἐκκλησίαν, διέβη σιγῇ ὑπὸ τὰς στήλας, ὡς χηρεύσασα χελιδὼν, στεναζούσα, ἀλλ' οὐδὲν σημείων, οὐδεμίαν ἐλπίς.

Ὁ ἄπιστος, τὴν ἐγκατέλειπεν!

Μὴ δυναμένη νὰ κατανικήσῃ τὸν πόνον της, ἀφῆκε ἐλευθέρως νὰ ρεῖσῶσι τὰ δάκρυά της καὶ τεταραγμένη ἐπορεύθη εἰς τὸν ναόν. Ἐγонуπέτησε πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεομήτορος καὶ θερμότατα ἐδεήθη.

Ὡ! πόσον παρήγορος εἶνε ἡ προσευχὴ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀποθαρρύνσεως! Πῶς ἀνυψοῖ μέχρις οὐρανοῦ τὴν ψυχὴν τὸ θεῖον ῥῆμα, τὸ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Πλάστου ἐξεληθόν!

Ἡ Μαρία ἡγέρθη γαληνιωτέρα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν της.

Ὁ Ἑρρίκος, ἀφ' ἧς ἡ Μαρία τῷ ἐνεπιστεύθη τὸ μυστικόν της, ἀνεχώρησεν ἐκ Φιέζολε καὶ ἔκτοτε οὐδεμίαν περὶ αὐτοῦ ἠκούσθη εἰδησις.

Ἐν τοσοῦτῳ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο φρικωδέστεραι διὰ τὴν Μαρίαν, ἥτις ἠννοεῖ πλησιάζουσαν τὴν στιγμήν τοῦ τοκετοῦ. Τί θὰ ἔλεγεν ὁ ἀδελφός της εἰς τὸ ἀκουσμά τοῦτο; Αὐστηρῶν ἀρχῶν, ὡς πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν, ὑπερήφανος διὰ τὸ ἀγνὸν τοῦ ὀνόματός του, ἴσως θὰ τὴν ἐφόνειε καὶ τότε τίς θὰ ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἀθώου πλάσματος; Ἀχ! τί διεφύλαττεν ἡ μήνις τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὴν δυστυχὴ ταύτην τοῦ ἐγκλήματος θυγατέρα!

Ἡ Μαρία ἀπέκρυφεν εἰς πάντας τὸ ἀμάρτημά της, ἀλλ' ἔχουσα ἀνάγκην ἀμείψαν νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸν πόνον καὶ εἰς ψυχὴν δυναμένην τοῦλάχιστον νὰ τὸν ἐννοήσῃ, διηγήθη τὰ πάντα εἰς γραῖαν τινὰ ὑπέρετριαν, ἥτις πολλὰκις ἔφερεν αὐτὴν, μικρὰν ἔτι, εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἡ δύστηνος γραῖα, ἅμα τῇ ἐξομολογήσει τῆς Μαρίας, ἀνελύθη εἰς δάκρυα προσεπάθησε μὲν νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀτυχὴ νέαν διὰ λόγων μητρικῆς ἀγάπης, ἀλλ' οὐχ' ἔττον, νικηθεῖσα ὑπὸ τῆς ὀργῆς, κατηράσθη τὸν ἀνάξιον ἐκείνον, ὅστις κατέστησε δυστυχὴ τὸν ἄγγελον ἐκείνον τῆς ἀγαθότητος.

— Ὡ, μὲ ἡγάπα! ἀπεκρίνατο μετὰ πόνου ἡ Μαρία, τρυφερώτατα μὲ ἡγάπα! καὶ ἴσως ἀκόμη μὲ ἀγαπᾷ! Λουκία, μὴ τὸν καταρᾶσαι.

Καὶ ἡ δυστυχὴς γραῖα δὲν παρεπονείτο ἐναντίον αὐτοῦ πλέον, ὅπως μὴ λυπήσῃ τὴν τεθλιμμένην Μαρίαν.

Ἀλλὰ τὰ παθήματα τῆς δυστυχοῦς νεανίδος δὲν ἐπερατώθησαν ἔτι αἱ δυστυχίαι, αἵτινες τὴν περιέμενον, ἦσαν πολὺ φοβερώτεραι.

Δ'

Ἡ ἐπαύρις.

Τὸ φθινόπωρον ἦτο περὶ τὸ τέλος του. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐπιπτον κατακίτρινα, τὰ χόρτα ἤδη εἶχον ἀποξηρανθῇ καὶ ἡ γελόεσσα Φιέζολε παρυσιαζέτο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξένου ὠχρὰ καὶ ἔρημος.

Ἦτο νῦξ Νοεμβρίου ψυχρὰ καὶ χιονώδης. Ρίπαι ἀνέμου, μανιωδῶς κινούσαι τοὺς κλάδους τῶν ἀπογυμνωθέντων δένδρων, ἐμακρύνοντο ὀλολύζουσαι εἰς τὰ σπήλαια τῶν βράχων καὶ ὁ διαπεραστικός ὄμβρος, ὅστις κατήρχετο παγετώδης, ἐκρότει τὰς ὕλους τῶν παραθύρων τῆς δυστυχοῦς Μαρίας.

Ἡ νῦξ ἐκείνη ἦτο δι' αὐτὴν φρικώδης! Ὁ ἀδελφός της, μαθὼν τὰ πάντα, εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας καὶ μετὰ τῆς γαλήνης ἐκείνης, τῆς προαγγελούσης τρομερὰν καταιγίδα, ἔστη ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ δυστυχὴς ἡγείρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀτενίσασα ἐκείνους τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐξακοντίζοντας φλόγας ἀκαταμαχίτου ὀργῆς, ἡσθάνθη ἑαυτὴν κατασυντριβεῖσαν καὶ ἀκουσίως εὐρέθη γονυπετὴς καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας πρὸ τῶν ποδῶν του.

— Μαρία, εἶπεν ὁ δικηγόρος, μὲ φρικῶδη τόνον, διατί γονυπετεῖς, ἡ θέσις αὕτη εἶνε ἀξία διὰ μόνους τοὺς ἐνόχους, καὶ σύ...

— 'Εγώ ... ἡμάρτησα, καὶ μέγα εἶνε τὸ ἁμάρτημά μου, ἀδελφέ μου, ἀλλὰ τὰ τόσα δάκρυα, τὰ ὅποια ἔχουσα, εἶνε ἱκανὰ νὰ τὸ ἐξιλεώσωσιν.

— 'Αθλία! ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος ἑξαλλος, δὲν γνωρίζεις εἰς ποίαν ἀτιμίαν ἐβύθισες τὸ ὄνομά σου;... καταπραμένη!...

— 'Ω! 'Ερνέστε, 'Ερνέστε! μὴ καταστήσης τὴν θέσιν μου φρικωδεστέραν. Ζητῶ συγγνώμην!

— 'Αλλό, ἀθλία, δὲν εἶσαι ἀξία συγγνώμης.

— Λοιπόν, εἶπεν, ἀποφασιστικῶς ἡ Μαρία, εἰς τὸ ἔγκλημά μου εἶνε τόσον μέγα, τότε ἐγκαταλείψω με εἰς τὸ πεπρωμένον μου, τὸ ὅποιον με ζητεῖ ὡς θύμ᾽ αὐτοῦ.

— Αὖριον, ἀπεκρίνατο οὗτος, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἠτίμασας. Ἀπὸ τοῦδε θὰ ἦσαι μόνη εἰς τὸν κόσμον· ὁ ἀδελφός σου παύει πλέον νὰ ὑπάρχῃ διὰ σέ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀνεχώρησεν.

Ἡ Μαρία, μείνας μόνη, ἔστρεψε περίεχτὸ βλέμμα ὡς παράφρων. Δάκρυ δὲν ἔφάνη εἰς τὰ ἀπεξηραμένα της βλέφαρα καὶ ὅταν μετὰ δύο ὥρας εἰσῆλθεν ἡ ὑπηρετρία Λουκία, εὗρεν αὐτὴν γονυπετὴν ἔτι. Ὡμοιάζε πρὸς τὴν μετανουοῦσαν Εὐαν.

Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ἀγωνία της, ἐπετάχυνον τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ. Ἰσχυρὸς πυρετὸς τὴν κατεβίβρωσεν· ἐπὶ τέλους μετὰ φρικωδῶν στεναγμῶν καὶ τρομερῶν σπασμῶν, ἔτεκε χαριέστατον θυγάτριον.

Ὅποταν ἡ Μαρία ἤλυσεν τὸ πρῶτον κλαυθμισμὸν τοῦ νεογνοῦ, τὸ πρόσωπόν της ἐξήστραψεν ἐκ χαρᾶς. Τί τὴν ἔμελλεν εἰς τὸν ἀδελφὸς της τὴν ἀπεδίωκε τῆς οἰκίας, ὅταν τῇ ἄφινε τὸν καρπὸν τοῦ ἔρωτός της; Ὁ Θεὸς λοιπὸν δὲν προστατεύει τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, δὲν προφυλάσσει αὐτὰ τῶν καταγίδων, δὲν τὰ τρέφει;

— Θὰ ἴδῃς· ἔλεγε πρὸς τὴν παιδίσκην καταφιλοῦσα αὐτὴν, θὰ ἴδῃς· ὁ Θεὸς θὰ λάβῃ εὐσπλαχνίαν καὶ δι' ἡμᾶς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἐπανέκτησε τὰς δυνάμεις της καὶ μετὰ νέαν τοῦ ἀδελφοῦ της ἐπιπληξίν, ὥφειλε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν.

Τὰ δάκρυα τῆς ὑπηρετρίας ἦσαν ἀνεξάντλητα καὶ ὁ ἀποχωρισμὸς ἐκεῖνος ἦτο φρικώδης.

Συλλέξασα τὰ ὀλίγα της ἐνδύματα, ἡ Μαρία, καὶ ὀδυρομένη ἀπεχαιρέτισε τὴν μητρικὴν οἰκίαν, λαβοῦσα δὲ τὴν θυγάτρεα της εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, ἐπορεύθη εἰς τὸ κοιμητήριον. Ἐχυσεν ἐκεῖ πικρὰ δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός της· κατεφίλησε τὴν βεβρεγμένην γῆν καὶ ἀποκόψασα ἄνθος, ἔρριπεν αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον της, ὡς μόνον καὶ διαρκὲς ἐνθύμιον, καὶ εἶτα ἀνεχώρησεν.

Τέλος μετὰ πολλὰς κακουχίας ἐτοποθετήθη ὡς θαλαμηπόλος παρὰ τινι οἰκογενείᾳ ἐν Σιέννῃ. Δραστηρίᾳ κατὰ τὴν ἐργασίαν της, πιστῇ καὶ θαυμασίου χαρακτῆρος, ἐπέσφηνεν ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι τὴν ἀγάπην τῶν κυρίων της. Πέντε πρῶτον ἤλθον ἔτη, ἂν οὐχὶ εὐδαιμονίας, τοῦλάχιστον

χιστον ἡσυχου βίου. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐργασίαι της δὲν ἦσαν πολλαί, τῇ ἐναπέμενεν ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος, ὅπως ἐπιδόθῃ εἰς τὴν ἀνατροφήν της θυγατρὸς της, ἥτις, ἐξαισίου οὐσα πνεύματος, ἐμάνθανε μετὰ ζέσεως πᾶν ὅ,τι ἡ μήτηρ τὴν ἐδίδασκεν.

Ἀλλὰ φεῦ! ἡ Μαρία ἐπέπεσε βρῆως ἀσθενείας. Αἱ μεγαλείτεραι τῶν φροντίδων τῇ ἐπέδαψιλευθήσαν, ἂν δ' ἡ ὑπαρξίς της ἐξησπράχισθη, ἔπαθεν ὁμως ἡ ὄρσις της. Ἡ Μαρία ἦτο τυφλή!

Οἱ κύριοί της θὰ τὴν διετήρουν ἐν τῇ οἰκίᾳ των, ἐὰν δυστυχῆματα δὲν τοὺς παρεκλούθουν, διότι ἐπιληφθέντες τῶν πολιτικῶν, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰ κτήματά των, ἅτινα καὶ ἐδημεύθησαν.

Τί πλέον ἠδύνατο ἡ δυστυχὴς Μαρία νὰ πράξῃ; Ἡ πενία καὶ οἱ κλαυθμοὶ ἦσαν τὰ ἐπίχειρα τοῦ ἐγκλήματός της. Διέμενεν ἐπ' ὀλίγον ἔτι ἐν Σιέννῃ, ἀλλ' αἰδουμένη νὰ τεῖνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν διαβωτῶν, ἐν χώρᾳ ἔνθα ἅπαντες τὴν ἐγνωρίζον, ἀνεχώρησεν εἰς Φλωρεντίαν μετὰ τῆς μικρᾶς αὐτῆς Ἰουλιέττης.

Ἦτο συγκινητικὸν τῷ ὄντι θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὴν δυστυχὴ ἀκόματον ὀδηγουμένην ὑπὸ πενταετοῦς μόλις παιδίσκης, ἥτις ἔτεινε τοῖς διαβάταις τὴν χεῖρα καὶ με φωνὴν τρυφερὰν καὶ τρέμουσαν ἐζήτει ἐλεημοσύνην λέγουσα:

— Κύριε, εὐσπλαγχνισθετὲ τὴν δυστυχὴ μου μητέρα, ἡ ὁποία δὲν βλέπει.

Ἀλλ' ἐὰν τις τῇ ἔρριπτε νόμισμά τι, ἄλλος τὴν ἀπέπεμπε μεθ' ὕβρεων, ὧν τὴν σημασίαν, ἀδυνατοῦσα νὰ ἐννοήσῃ, ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν μητέρα της, κατασπαράσσουσα τοιοῦτοτρόπως τὴν εὐκίσθητον καρδίαν της.

Ταπεινοφροσύνη, ἐπίμονοι προσπάθειαι καὶ κόποι δι' αἵματωδῶν δακρύων μεμιγμένοι, ἦσαν ἡ καθημερινὴ τῆς περιπλανημένης ἐκείνης μικρᾶς οἰκογενείας τροφή. Ἡ Μαρία ἀποκαμουσα, ἀδυνατοῦσα δὲ νὰ ὑποφέρῃ τὴν καὶ τοῦ θανάτου ἔτι χειρότεραν ἐκείνην ζωὴν, αἰθανομένη δὲ εἰς τὴν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐξασθενούσαν, ἐσκέφθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Φιέζολε.

— 'Ω! ναί, ἔλεγε, θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν γλυκεῖάν μου πατρίδα! καὶ ἡ γῆ ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ἀνέπνευσα, ἂς λάβῃ τὴν τελευταίαν πνοήν μου. Θὰ ὑπάρχω πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, θὰ ριθῶ εἰς τοὺς πόδας του καὶ θὰ τοῦ εἰπῶ: «'Ερνέστε, δὲν εἶναι, ὅχι, δὲν εἶναι ἡ ἀδελφή σου, ἡ ὁποία σὲ ἐξορκίζει, εἶναι ἡ μήτηρ ἐγκαταλειμμένης κόρης, μία δυστυχὴς τυφλὴ ἡ ὁποία σοῦ ζητεῖ εὐσπλαχνίαν». Θὰ τῷ εἰπῶ, ὅτι ἔπαθεν πολλά, ὅτι πολὺ ἔκλαυσα, ὥστε θὰ εἶμαι ἀξία, ἂν ὅχι τῆς συγχωρήσεώς του, τοῦλάχιστον τῆς συμπαθείας του.

Ταῦτα εἰπούσα, ἔλαβεν ἀποφασιστικῶς ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν μικρὰν Ἰουλιέτταν καὶ:

— Πηγαίνωμεν, τῇ εἶπε, πηγαίνωμεν εἰς Φιέζολε.

Ἀλλὰ μόλις προεχώρησεν ἡ δυστυ-

χὴς καὶ πάραυτα ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ ταλαίπωρος ἐνεθυμήθη ὅτι ἦτο ἤδη τυφλή. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ὁ Θεὸς εὐσπλαγχνίσθη αὐτήν.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

Β.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὸ Τριακοσιδάραχμον» Ἐπαθλόν, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι», λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.... Λεπ. 60 [70]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ρονσον-De-Terrail, τοῦ ὀγκώδους 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἑμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωριανῶν Οὐγγῶν, μετάφρασις 1. Καρασσούσα τόμοι 2)..... Δρ. 4 (4,30)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4,50]

«Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλθης Κορδούβιος ἡ ἱερὰ ἀνάγκη», μυθιστορία..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ἀνθρωπὸς τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου..... Δρ. 2 [2,20]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερῶν, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]

«Ἡ Ναζὶ Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)

«Περὶ τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... Δρ. 1,70 (2)

«Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Ρομπήτης» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)

«Τυχὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 4 (4,10)

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάζου, δραχ. Δρ. 1,50 (1,60)

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἔθιμα Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδόσεις δευτέρα, ἀδελφὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν τῇ προσετῇ ἐν τέλει καὶ τὸ δῶρα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιστάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἑβραϊαὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... Δρ. 4 (4,20)

«Τὰ Ἀποκρυφὰ τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ..... Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναικὶς τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κράσι», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 1 [1,20]

Ποτήματα Γ. Γ. Τσακισιάνου Δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα..... 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρὲρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαδὲ Μαριέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,7]

«Ἀττικὰ Νύκτες». Δράματα — Ποιῆς Σ. Ν. Βασιλειάδου..... 2 (2)